

predicat, se numește propozițiune *simplă*; iar propozițiunea, care, afară de subiect și de predicat, mai are și alte părți secundare, se numește propozițiune *desvoltată*.

Propozițiunea simplă se desvoltă prin adăogarea uneia sau a mai multor părți secundare la părțile principale, d. e. Scolarul silitor scrie, sau Scolarul silitor scrie tema.

Amândouă aceste propozițiuni sunt desvoltate, fiind-că, afară de subiect și predicat, mai au și alte părți secundare.

b. Partea secundară a propozițiunii, care se adaogă la un substantiv, fie acesta întrebuintat ca subiect, fie ca predicat sau ca un compliment oare care, se numește *atribut*, d. e. *Floarea cea frumoasă este mirositoare*.

c. Atributul răspunde tot-deauna la întrebările care? ce fel? și ce? și se poate exprima: 1. printr'un *adjectiv*, d. e. *Strugurii cei copti sînt dulci*. 2, printr'un *pr. demonstrativ*, d. e. *Această floare mirosă*. 3. printr'un *substantiv în genetiv*. d. e. *Piciorul mesei este rupt*. 4. printr'un *substantiv cu prepozițiune*, d. e. *Omul fără amici este nefericit*. 5. printr'o *aposițiune*, (1) d. e. *Mihaiu, domnul României, a fost brav*. 6. printr'un *infinitiv cu prepozițiunea de*, d. e. *Plăcerea de a fi cu tine este nespusă*, 7. printr'un *adverbial*, d. e. *Lupta, de la Călugăreni a fost crîncenă*; 8. printr'un *numeral*, d. e. *Zece militari sosiră*.

Deprinderea II. Să se copieze următoarele propozițiuni și să se sublinieze attributele, spunîndu-

(1) Aposițiunea se leagă câte odată prin ca. s. e. *Nepotul meu ca moștenitor al averei, etc.* Aposițiunea și adverbialul au mai mult caracterul unei propozițiune scurtate, d. e.: *Tepeș, domnul României, (în loc de: care era domnul României).*